

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τὰ καθήματα τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιών. Ἡ ἀδιανομία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἐνας περίεργος ἀρχιτέκτων. Ἡ λατρεία τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα κ' ἡ αὐθάδειά του πρὸς αὐτόν. Ὁ καπνὸς καὶ ὁ βασιλεὺς, κτλ.

Πολλά εἶδε κ' ἔπαθε τὸ περίφημο ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιών, τὸ καύχημα καὶ τὸ καμάρι τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ βασιλεῶς Λουδοβίκου ΙΔ' ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαψαν νὰ

κατοικοῦν σ' αὐτὸ οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, παραμελημένο καθὼς ἦταν ἐπὶ τόσα χρόνια, κόνευνε νὰ ἐρειπωθῇ. Τότε ὁ ἀρχιτέκτων Γκοντουέν, ἐπιμελητὴς τῶν δημοσίων κτιρίων, ἔκανε ἕναν προϋπολογισμό ἐπισκευῆς τοῦ καὶ μετατροπῆς τοῦ συγχρόνως σὲ Μουσεῖο. Ἀλλὰ μόλις ὁ Ναπολέων εἶδε τὸν προϋπολογισμό αὐτό, ἀνατρίχισε: Οὐτὲ πολλὰ οὐτὲ λίγα, μονάχα... πενήντα (ἀριθ. 50) ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χρειάζοντοσαν γιὰ τὴ δουλειά αὐτή!

Τότε κ' ὁ Ναπολέων, ἀρπάζοντας μιά πένα, ἔγραψε ἐπάνω στὸν προϋπολογισμό αὐτὸν τὰ ἑξῆς ἱστορικά:

«Γιατὶ ἡ Ἐπανάστασις, ἡ ὁποία δὲν ἄφησε λίθον ἐπὶ λίθον, δὲν κατέβαλε κ' αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο; Ἐταί δὲν θὰ ἦμουν τώρα ὑποχρεωμένος νὰ ἐπισκενάσω ἕνα ἀλσος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'».

Καταλαβαίνετε θέβαια πὼς ἔπειτα ἀπὸ μιά τέτοια ἀπάντησι τοῦ ἀυτοκράτορος, ἡ ἀρχάνες τοῦ δυστυχισμένου ἀνακτόρου ἔμειναν ἀνενόητες! Ἀλλῶστε θρῑσκομάστε τότε στὸ 1811, κ' ὁ Ναπολέων εἶχε ἀρκετοὺς σοβαρώτερους μπελάνδες στὸ κεφάλι του.

Δὲν σκεπτόταν ὅμως ἔτσι, κατὰ τὸ 1832, ὁ τότε βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος-Φίλιππος. Φιλότεχνος, φιλόκαλος καὶ λατρὴς τῶν παρελθόντων μεγαλειῶν τῆς πατρίδος του, φούντισε γιὰ ὅλα τὰ παλαιὰ μνημεῖα, καὶ εἰδικότερα γιὰ τὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιών.

Ὅσοι σήμερα ἐπισκέπτονται τὶς Βερσαλλίες καὶ θάβουν στὴν «Πλατεία τῶν Ὀπλῶν» νὰ καταλήγῃ ἡ «Λεωφόρος Νεπθῆς», ἀσφαλῶς δὲν ξέρουν καλὰ-καλὰ γιὰ ποῖον «Νεπθῆ» πρόκειται... Ἀς τοὺς φωτίσουμε λοιπὸν λίγο, σχετικὰ μὲ τὸ ἀξιοπερίεργο αὐτὸ πρόσωπο.

Ἐνα πρῶτὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1833, ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐκάλεσε ἐπὶγιόντας στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ—ἐκεῖ ἔμεινε συνήθως τὸν ἰδιαίτερό του ἀρχιτέκτονα φρειδερικό Νεπθῆ. Του ἐξέθεσε τὶς σκέψεις του γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῶν Βερσαλλιών καὶ τὴν μετατροπὴ τῶν σὲ Μουσεῖο, κ' ὁ Νεπθῆ ἐνεθάρρυνε ὅσο μπόροσε τὸν βασιλέα στὸ σχέδιό του αὐτό.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν Νεπθῆ. Κοντόγονδρος ὁ ἀρχιτέκτων αὐτός, στρογγυλὸς σὰν βαρελάκι, μὲ πελωρία κεφάλαι καὶ μὲ μύτια γεμάτα ἀπὸ δέυντῶδα καὶ ζωή, ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πρῶτους ἐνδιαφέροντας τύπους τῆς ἐποχῆς του.

Ἀρεσαν μάλιστα τόσο στὸν βασιλέα ἡ ἐτοιμολογίες του καὶ τὰ ἀστεία του, ὥστε εἶχε ἐλευθερὴ εἴσοδο νύχτα καὶ ἡμέρα, ὅχι μόνον στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἀλλὰ καὶ στὰ ἰδιαιτέρως ἀκόμη διαμερίσματα τοῦ βασιλεῶς.

Ἡ ἐργασία τῆς διαρρυθμίσεως καὶ ἐπισκευῆς τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιών ἀρχισαν τὸν Μάρτιο τοῦ 1833. Ὁλόκληρο τὸ ἀνάκτορο ἀναστατώθηκε ἀπ' τὰ θεμέλιά του, καὶ πολλὰ καλλιτεχνικώτατα γλυπτά κουφώματα ἀπὸ ἔξω πολύτιμο θυσίαστηκαν στὴν σκοπιμότητα.

Κατηγόρησαν γι' αὐτὴ τὴν ἱερουσία τὸν Νεπθῆ. Ἀλλὰ οἱ συνεργάται του, καὶ μάλιστα ὁ βοηθὸς του ἀρχιτέκτων Φαβιέ, θεαίνονταν ἀργότερα κατηγορηματικά, ὅτι ὁ κύριος ὑπάτιος

αὐτῶν τῶν θανδαλισμῶν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος.

Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ ὁ κορυφαῖος τότε ἀρχιτέκτων Φονταίν, εἶχε τὴν ἐπιπολαστικότητα νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ ἐνυλὸγλυπτα ἐκεῖνα ἀριστουργήματα—σὲ μιά συνομιλία του μὲ τὸν βασιλέα—ὡς κατὰλληλα μόνον γιὰ τὸ...τῆς κί!

Ἡ ἐπεμβάσεις αὐτῆς τοῦ βασιλεῶς στὶς ἐργασίες τῆς ἐπισκευῆς, δυσαρεστοῦσαν συχνὰ τὸν Νεπθῆ. Πρῶτα-πρῶτα, γιὰτὶ ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐνόουσε νὰ χωνῇ τὴ μύτη του παντοῦ. Ἀρπαζε ὁ ἴδιος πρὶόνια ἢ τοεκούρια ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν κ' ἔκοβε ἢ πρίονιζε κατὶ ποῦ δὲν τὸν ἄρεσε ἢ τὸ ἦθελε διαφορετικῶς.

Κ' ἔπειτα, ἐχθρὸς μέχρις ὑπερβολῆς τοῦ καπνοῦ, δὲν ἀνέχονταν τὴ μυρωδιά του καθόλου, κ' εἶχε ἀπαγορεύσει αὐστηρὰ τὸ κάπνισμα κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας καὶ στὸν Νεπθῆ καὶ στοὺς ἐργάτες!

Καπνιστὴς ὅμως μανιώδης ὁ Νεπθῆ, μπόρουσε νὰ χωνέψῃ μιά τέτοια ἀπαγόρευσι;

Μόνον ὁ πρίγκηψ Ζουανθίλ, γιὸς τοῦ βασιλεῶς καὶ ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καπνίζῃ μπροστὰ στὸν πατέρα του. Τὴν ἰδιαίτερη αὐτὴ ἀδυναμία του γιὰ τὸν γιό του δικαιολογοῦσε ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος, λέγοντας μὲ ἀγαθὸ χαμόγελο τὰ ἑξῆς:

—Χμ... Χμ... Ὁ Ζουανθίλ εἶνε, θάλεπετε, θαλασσινὸς κ' οἱ θαλασσινοὶ εἶνε κακομαθημένοι... Ἀφήστε του λοιπὸν τὴν πίπα ἡσυχῇ καὶ θουλάστε τὴ μύτη σας ὅπως κἀνω κ' ἐγώ!...

Αὐτὴ τὴν ἐξάφριση ὅμως δὲν τὴν χωνέυε ὁ Νεπθῆ, καὶ μιά ἡμέρα ἡ θύελλα ξέσπασε. Ἀπ' τὸ πρῶτὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ βασιλεὺς θρῑσκοτῶταν—ὅπως σχεδὸν κάθε ἡμέρα—στὶς Βερσαλλίες καὶ παρακολουθοῦσε τὶς ἐργασίες.

Ἀσθεστομένος, κατασκονισμένος κ' αὐτὸς σὰν τοὺς ἐργάτες, ἔπαιρνε ἀπ' τὸ πρῶτὸ ἔρσιππο τὸν ἀμοῖρο Νεπθῆ, κ' ὀχι μόνον τὸν ἐμπόδιζε μὲ τὴν παρουσία του νὰ καπνίσῃ, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶχε γίνει τοιμποῦρι μὲ τὰ διάφορα ἐξωφρενικὰ του σχέδια, πότε γιὰ τὴ μιά ἐργασία καὶ πότε γιὰ τὴν ἄλλη.

Ἐξω φρενῶν πεῖα ὁ Νεπθῆ σὲ μιά στιγμῇ, ξεχνώντας μὲ τοῖον μιλοῦσε, ἐφώνησε ἀπτόμοτα:

—Ἡ ἐπιδιόρθωσι, γιὰ τὴν ὁποία μοῦ μιλάτε, Μεγαλειότατε, φανερώνει πὼς δὲν ξέρετε τί σὰς γίνεται... Ἀδειάστε μοῦ λοιπὸν τὴ γωνία (fichez-moi la raix) κ' ἀφήστε με νὰ καπνίσω!...

Ὁ βασιλεὺς ἔμεινε ἔκθαμβος, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά! Κατάγλωμος, δὲν δοῆκε τίποτε νὰ πῇ, παρὰ τρέχοντας στὸ ἀμάξι του ἀνέβηκε θιαστικά κ' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ Νεπθῆ, τότε ἐνοιωσε τὸ μέγεθος τῆς

Ὁ Νεπθῆ στὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιών

άνευλαθείας του. Ζαλισμένος, κεραυνωμένος άποσύρθηκε στο σπίτι του κι έμεινε κλεισμένος έντελώς επί 10 ήμερες.

Τήν εποχή εκείνη κυριαρχούσε στο Παρίσι ή όμορφιά, ή γαρις καί ή σπανία διπλωματική σύνεσις τής πριγκηπίσσης 'Αδελαΐδας, αδελφής του βασιλέως. Τήν είχαν όλοι έπωνομάσει ή 'νύμφη 'Ηγερία του Λουδοβίκου Φίλιππου· γιά τις σοφές συμβουλές τις όποιες σέ κάθε στιγμή καί σέ κάθε ζήτημα έδινε στόν έστειμένο αδελφό της.

Σ' αὐτήν λοιπόν σκέφθηκε νά καταφύγει κι' ό Νεπθέ, γιά νά έκλιπαρήσῃ τήν συγγνώμη του βασιλέως. Πραγματικά, τό πρωί τής ένδεκάτης ήμέρας τράβηξε σάν θρεμμένη γάτα στά άνάκτορα του Κεραμεικού καί ζήτησε άπ' τήν πριγκηπίσσα 'Αδελαΐδα ιδιαίτερα συνέντευξι. Μόλις έγινε δεκτός, ψθύρισε μέ συντριβή:

—'Υψηλότητά, είμαι δυστυχισμένος... Φέρθηκα στή Μεγαλειότητά του θάνατου καί σās ίκετεύω νά μεσολαβήσετε στήν έπιείκειά του... Είμαι ένοχος χωρίς κανένα έλαφρυντικό...

'Η καλόκαρδη πριγκηπίσσα, ξεροντας άπό πρην όλη τήν ιστορία, τού έλεπε μέ ευμηνία:

—Κύριε Νεπθέ, βασιλεύειστέ σέ μένα. Βοηθήστε με μόνον, γράφοντας στή Μεγαλειότητά του μιά εύλαστή έπιστολή έκφράζοντα τή θλίψι σας καί ζητώντας συγγνώμης...

'Η έπιστολή έγγραψε κι' ή πριγκηπίσσα έθαυματούργησε. Τήν έπομένη ό Λουδοβίκος Φίλιππος κάλεσε τόν άγαπημένο του άρχιτέκτονα καί σφίγγοντάς του τό χέρι, φώναζε άνοχητόκαρδα:

—'Απ' τήν έπιστολή σας είδα, κύριε Νεπθέ, ότι τό γραπτό σας ύφος εινε καλύτερο άπ' τό προφορικό!...

Κι' ό άθέοφορος Νεπθέ—ό όποιος σημειώστε ότι μιλούσε άπαίσια μέ τή μύτη—διάσθηκε νά άπαντήσει:

—'Αυτό συμβαίνει, Μεγαλειότητά, διότι γράφω μέ τό χέρι μου κι' όχι μέ τή... μύτη μου!...

Άκράτητα γέλια υποδέχτηκαν τήν πνευματώδη άπάντησί του καί τό λυπηρό παρελθόν ξεχάσθηκε άμέσως.

'Η έργασίες είχαν τελειώσει πιά, όταν κατά τό 1848 έξεοράγη ή 'Επανάστασις στό Παρίσι, ή όποία άνέτρεψε τόν Λουδοβίκο Φίλιππο.

Μιά ήμέρα έσθασε στας Βεραλλίαις ό άνι ποσάσμος τής έπανάστατικής κυβερνήσεως καί γνωστός δραματικός συγγραφέας θελιέναν Μαλ-λεφίγι. Μάξιμε τό ποσοπικό του άνακτόρου στήν 'αυλή των Τιμών' γιά νά τό προσφωνήσῃ καί ζήτησε τόν Νεπθέ έπειδή πρόσξεε τήν άπουσία του.

Ό Νεπθέ, δυστυχισμένος γιά τήν έκθρόνισή του λατρευτού του φίλου καί βασιλέως, παρουνιάστικα δίχως νά διάζεται καί μέ περιφρονητικό ύφος. Καί πρώτος διακόπτοντας τόν κυβερνητικό άπεσταλμένο, έπεε:

—Δέν μάς λέτε καλύτερα, πώς εινε στήν ύγεια της ή Μεγαλειότης του βασιλέως;

Ξαφνιασμένος ό Μαλλεφίγι άποκρίθηκε ξερά:

—Τί μοι ψάλλετε δοπέρα;... Τόν βασιλέα σας τόν γράφω στά παλάμη μου παπούτσι!

—Κι' έγώ εσάς στί δικά μου!... ήταν ή τολμηρή άπάντησι του Νεπθέ, ό όποιος έκανε παρευθύς περιφρονητική μεταβολή κι' έφυγε όπως ήλθε.

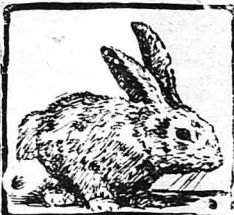
'Εννοείται ότι ό Μαλλεφίγι, μεγαλόψυχος, δέν θεώρησε προσωπική τήν προσβολή αὐτή, άλλα είδε στόν Νεπθέ τόν πόνο άποφισωμένου ύπηκόου γιά τήν άτυχία του έστεμμένου φίλου του. Γιαυτό καί στήν έκθεσί του πρὸς τήν κυβένησι, όχι μόνον παρασιώπησε τήν ύβριστική άπάντησι του Νεπθέ, άλλα συνέστησε καί τή διατήρησί του στή θέσι του.

Ό Νεπθέ πέθανε στίς Βεραλλίαις τήν 1ην 'Οκτωβρίου 1862. Κάθε χρόνο δέν παρέλειπε νά έπισκέπτεται στό Λονδίνο τόν έξόριστο βασιλέα, κι' όταν πέθανε έκείνος, έξακολουθοῦσε μέχρι τού θανάτου του νά έπισκέπτεται τήν βασιλική οικογένεια.

Καί μιά περιεργή λεπτομέρεια: Στά 1814 ό Νεπθέ, άρχιτέκτων τών βασιλικών άνακτόρων, παραστάθηκε στόν ύστατο χαίρετισμό τού Μεγάλου Ναπολέοντος πρὸς τή φρουρά, τή στιγμή τής άναχωρήσεώς του γιά τήν έξορία τής 'Αγίας 'Ελένης.

Στά 1830, άρχιτέκτων τών άνακτόρων τού Ραμπουγιέ, παραστάθηκε στήν όριστική άναχώρησι του βασιλέως Καρόλου 10ου.

Καί στίς 24 Φεβρουαρίου 1848 είδε γιά τελευταία φορά στά άνάκτορα τού Τριανόν τόν τρίτο έκθρονισθέντα βασιλέα του, τόν Λουδοβίκο Φίλιππο, τόν όποιο τόσο άγαπούσε!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑ'Ι'ΜΟΥΣ

('Αφρικανικό παραμύθι)

Ένας λαγός καί μιά μαϊμού άνταμώνθηκαν μιά μέρα σ' ένα δρόμο καί πήγαιναν μαζί παρέα, κουβεντιάζοντας.

Ό λαγός κινταζε τή μαϊμού πώς φεγονταν, πώς περπατούσε, πώς στεκότανε. "Αμα περπάτησαν λίγο, γυρίζει καί λέει χαμ-ηλωτάς τής μαϊμούς :

—Τί κακή συνήθεια πού έχεις, καϊμένη, νά ξύνεσαι όλη τήν ώρα. Τί διάβολο, κασιόδα έχεις ; Στο-χηματίζω πώς εινε άδύνατον νά κρατηθής μιά ώρα, χωρίς νά ξυσθής.

Τής μαϊμούς τής κακοφάνηκε γιά τήν προσβολή αὐτή. Κι' από ποιόν νά ντροπιασθῇ ; Από τόν Κύρ - Λαγό ! Τόν έβλεπε δά κι' αὐτόν τί άνατρωφή είχε, πού χοροπηδοῦσε σάν σαλατεταινός όλη τήν ώρα, γυρίζοντας δεξιά κι' αριστερά τό κεφάλι του, ό φοβιστάρης !...

Γυρίζει λοιπόν καί τού λέει τού καλού σου :

—Έμένα λές πώς ξύνομαι, καί δέν κινταζε τήν άφεντοκοιτουσούνα σου, πού δέν περνάει στιγμή χωρίς νά πηδήξῃς πότε δώ, πότε εκεί, καί νά στρίφνης άριστερά καί δεξιά τό κεφάλι σου !...

—'Αστα αὐτά ! τήν διέκοψε ό λαγός. Τά λές γιατί δέν σέ συμφέρει νά στο-χηματίσῃς...

—Έμένα δέν μέ συμφέρει νά στο-χηματίσω ; έμένα ; ρώτησε πεισματωμένη ή μαϊμού.

—Έσένα, βέβαια... 'Αν σού βαστάει, βάζουμε στοίχημα...

—Βάζουμε ! ελε ή μαϊμού. Μά νά στο-χηματίσῃς καί πού λόγου σου ότι επί μιά ώρα δέν θά πηδήξῃς καί δέν θά γυρίσῃς ούτε δεξιά ούτε αριστερά τό κεφάλι σου...

—Στο-χηματίζω ! άπάντησε πεισματωμένος ό λαγός.

—Τόνα !

—Τόνα !

Έστο-χηματίσαν λοιπόν ή μαϊμού νά μὴν ξυσθῇ καθόλου στό διάστημα μιάς ώρας καί ό λαγός ούτε νά πηδήξῃ, ούτε νά γυρίσῃ τό κεφάλι του ξεβόδεζα.

Κατόπιν ξανατραβήξαν τό δρόμο τους, εαβλιέποντας ή ένας τόν άλλο.

Μά σέ λίγο κι' οι δύο άρχισαν νά ίποφερόν. Μπορεί ή μαϊμού νά μὴν ξυσθῇ κι' ό λαγός νά μὴν πηδήξῃ ; Τί νά γάμουν, ώστόσο ; Καί οι δύο ντροπώνονταν νά διαλογησούν τό έλάττωμά τους καί τήν άδυναμία τους. Ότε ό ένας ούτε ό άλλος ήθελε νά γάσῃ τό στοίχημα.

Μά ή μαϊμού, όσο περισσότερο σφιγγότανε καί κρατιότανε νά μὴν ξυσθῇ, τόσο πού πολύ φαγοῦδα ένοῦθε στό κορμί της. 'Ηταν αληθινό μαρτύριο. Μά πονηρή, καθώς εινε, βρήκε τέλος τρόπο νά υἱ χασῇ τό στοίχημα καί νά ικανοποιήσῃ τή φαγοῦδα της.

Σέ κάποια στιγμή, λοιπόν, γυρίζει καί λέει στό λαγό :

—Βλέπεις εκεί πέρα αὐτή τή ραχοῦλα ;

—Τήν βλέπω, ελε ό λαγός.

—Λοιπόν, πέрни πάνω σ' αὐτή τή ράχη, κόντεψε νά μέ σκοτώσουν.

—'Αλήθεια ; Πώς έγινε αὐτό ; ρώτησε ό λαγός, νοιώθοντας κι' αὐτός μεγάλη στενοχωρία πού δέν πηδοῦσε καί στριφογυρίζε τό κεφάλι του καί ελπιζόντας πώς μέ τήν κούδεντα δά του περνούσε ή ένόχλησις, πού ένοιωθε, συγκατατώντας τόν έαυτό του.

—Λοιπόν, άγαπήτῃ μου φίλε, δέντα νά διηγείται ή μαϊμού, μιά μέρα πέρουσι εἰχα βγῇ σφιγνάνι σ' αὐτή τή ραχοῦλα. Ξάφνον βρέθηκαν περναλωμένη από κνηγούς. Εἶκαν νά φύγω... πού νά φύγω ; Όλοῦθε ήταν σπικωμένα ντουφέκια άπάνω μου καί μέ σημαδεύανε. Σέ λίγο ή σφαίρες άρχισαν νά πέφτουν σάν βροχή. Μῆ έκαναν κόσκινο. Μιά μέ πήρε δώ... άλλη εκεί, άλλη έδω παρακάτω, άλλη εκεί παραπάνω...

Καί ή μαϊμού, δείχνοντας τάχα σέ ποιά μέρη τοῦ κορμιού της τήν είχαν πάρει ή σφαίρες, ξυνότανε μέ τρόπο...

—'Αμ δέν κόντεψε νά τήν πάθῃ κι' έγώ τις προάλλες... ελε τότε ό λαγός. 'Εβγῆκα τό βορδάκι νά βοσκίσω καί μῆτχα σ' ένα περιβόλι.

Οι κνηγοί όμως μέ περιαιώλωσαν καί μέ ντουφέκισαν. Μά τή γλίτωσαν, χάρις στήν εὐνητοκά μου. 'Ανα είδα πώς μοῦρεθοναν, δέν στεκόμουν στό ίδιο μέρος, παρά έτρεχα πότε 'έδω, πότε' εκεί...

Καί γιά νά δείξῃ τάχα πώς έκανε, πηδοῦσε καί γυρίζει τό κεφάλι του δεξιά κι' αριστερά...

'Η μαϊμού κατάλαβε πώς ό λαγός τήν χοροδίδε κι' αὐτός μέ τή σειρά του, γά νά ν ικανοποιήσῃ τό έλάττωμά του, καί γύρισε καί τού ελε :

—Ξέρεις ένα πράμα, κοιμητάρε ; Οὐτ' έγώ έπεσα μέσα σέ κνηγούς, οὐτ' εἰς γλίτωσες από τά νουφέκια τους... Καταλαβαινόμαστε... 'Ας μένει λοιπόν κατά μέρος τό στοίχημα, γιατί δέν μπορούμε ν' άφήσουμε τό φυσικό μας. Πήδη λοιπόν καί στριφογυρίζε τό κεφάλι σου δεξιά κι' αριστερά, όπως συνήθισες άπ' τήν κοίνα σου, κι' εἰς με καί μένα νά ξύνωμαι όσο θέλω... Τό παλιό τό χοῦ, κοιμάρε, δέν ξεχνιέται εύκολα...